

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky ve věci **žalobce CZT, a. s.**, IČ: 252 72 322, se sídlem Bratraců Veverkových 396, 530 02 Pardubice, **zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem** se sídlem Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, 602 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **2. 8. 2013, č. j. 19938/13/5000-14504-711439,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 8. 2013, č. j. 19938/13/5000-14504-711439, se zamítá.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 1.576 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaná rozhodnutí a žaloba

Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství (dále též „žalovaný“ či „odvolací správní orgán“ či „správce daně“) ze dne 2. 8. 2013, č. j. 19938/13/5000-14504-711439 (dále též „žalované rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále též „správce daně“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 4. 2013, č. j. 776873/13/2801 – 24803-605583, jímž byl žalobci předepsán úrok z posečkané částky podle ustanovení § 157 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“).

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zdůraznil, že pro posouzení správnosti a zákonnosti platebního výměru na úrok z posečkání je relevantní skutečnost, zda existovala pravomocně vyměřená daňová povinnost, která byla rozhodnutím správce daně posečkána, doba trvání tohoto posečkání, jakož i to, zda byl úrok předepsán ve správné výši. Dále konstatoval, že v tomto případě byla daň vyměřena dodatečnými platebními výměry, které nabyly právní moci dne 19. 9. 2011. Téhož dne podal žalobce žádost o povolení posečkání daňového nedoplatku, které bylo vyhověno, přičemž posečkání bylo povoleno ode dne podání žádosti. Rozhodnutí o povolení posečkání pozbylo účinnosti dne 27. 2. 2013 z důvodu nesplnění dvou podmínek stanovených v rozhodnutí (§ 157 odst. 5 daňového řádu). Správce daně pak postupoval v souladu ust. § 157 odst. 3 daňového řádu, který stanoví, že o předpisu úroku z posečkané částky za dobu posečkání vydá správce daně platební výměr bezodkladně po skončení posečkání. Proto správce daně vydal platební výměr, kterým předepsal žalobci úrok z posečkané částky za dobu, po kterou byly dodrženy podmínky povolení posečkání. Podmínky pro předepsání úroku byly tedy v případě žalobce jednoznačně naplněny a platební výměr na úrok z posečkané částky splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Žalovaný po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně shledal jeho postup správným a zákonným, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která obsahovala následující žalobní body (zachováno označení užitá v žalobě):

1) Odpadnutí důvodu pro doměření daňové povinnosti

Žalobce nezpochybnil, že za zdaňovací období březen 2006 až listopad 2006 byla žalobci platebními výměry ze dne 28. 4. 2011 doměřena daň z přidané hodnoty a že tyto pravomocné platební výměry dosud nebyly zrušeny, nicméně vytýkal žalovanému, že nezohlednil závěry Krajského soudu v Hradci Králové vyslovené v odůvodnění rozsudku ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30Af 6/2011-334, jímž krajský soud zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové, kterými byla žalobci (ve spojení s platebními výměry Celního úřadu Pardubice) doměřena spotřební daň dle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) za zdaňovací období únor až červen 2006 a srpen až říjen 2006. Dle žalobce „rozsudkem krajského soudu zjevně došlo ke změně skutkových okolností na straně žalobce, neboť jím bylo rozhodnuto o

předběžné otázce, tj. nezákonnosti doměření SPD, a to zejména s odkazem na znění § 99 odst. 1 d.ř. (obdobně § 78 odst. 5 s.ř.s.), jež má nade vší pochybnost přímý vliv i na zánik povinnosti uhradit dodatečně doměřenou DPH“. Jelikož dle žalobce „pro úhradu doměřené DPH odpadl důvod, nárokuje si stát povinnost plnění, které by bylo v případě jeho uskutečnění nutno klasifikovat za bezdůvodné obohacení státu.“

2) Porušení základních zásad daňového řádu

V podstatě ze stejných důvodů (jak žalobce sám uvedl „v souvislosti s výše žalobcem prokázaným odpadnutím důvodu doměření daňové povinnosti“) žalobce žalovanému vytкнуł, že „úmyslně opomenul skutečnosti nasvědčující odpadnutí důvodu doměření daňové povinnosti“, resp. že „nezhlednil změnu skutkových okolností ve prospěch žalobce, tj., že je důvodné očekávat úplný zánik povinnosti uhradit DPH“ a „v rozporu se zásadou materiální pravdy vycházel bez dalšího z předcházejících rozhodnutí“ a „neučinil žádné úkony v dané věci, jež by vedly ke zjištění předpokladů pro trvání daňové povinnosti žalobce“. Žalovaný tak měl porušit § 8 odst. 1, 2, 3 daňového řádu a § 9 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný měl porušit i zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti (§ 5 odst. 3 daňového řádu) a příkaz v pochybnostech postupovat mírněji (in dubio mitius).

3) Ústavněprávní aspekty

Dle žalobce žalovaným rozhodnutím došlo „k průlomů do jinak silné ochrany vlastnictví dle č. 1. 11 Listiny“. Žalovaný totiž „stejně jakožto správce daně, vydal žalované rozhodnutí a jemu předcházející platební výměr, ačkoli jim byly známy okolnosti, jež zjevně nasvědčovaly skutečnosti, že je v této věci důvodné očekávat úplný zánik povinnosti uhradit dodatečně doměřenou DPH, přesněji řečeno k tomuto zániku daňové povinnosti již došlo (viz rozhodnutí GŘC o zániku daňové povinnosti k SPD)“.

Žalovaný tak dle žalobce porušil čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1, čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, když k shora uvedenému „zániku daňové povinnosti“ nepřihlédl. Tím, že žalovaný „nevzal zřetel na to, že zde již neexistuje povinnost“, porušil § 5 odst. 3, § 9 odst. 2 a § 8 odst. 3 daňového řádu a příkaz v pochybnostech postupovat mírněji (in dubio mitius).

4) Nedodržení podmínek stanovených v rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti žalobce o posečkání.

Dle žalobce byly podmínky stanovené v rozhodnutí, kterým bylo vyhověno jeho žádosti o posečkání, „nesmyslné“ a „rozhodnutí o posečkání úhrady daně neobsahovalo podmínky, které je nutno dodržet k zachování výhody možnosti posečkání“. „Vedle nesmyslnosti a nezákonnosti předmětných podmínek povolení posečkání úhrady daně je žalobce dále přesvědčen, o jejich rozporu s dobrými mravy“. K těmto podmínkám proto bylo „nezbytné nepřihlížet od počátku“.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle jeho názoru se žalobce domáhá ochrany svých práv nesprávným postupem. Jak vyplývá z přiloženého správního spisu i z obsahu žaloby, žalobce nesouhlasí již se samotným doměřením daně z přidané hodnoty, nikoliv jen s platebním výměrem na úrok z posečkané částky, který byl touto žalobou napaden. Pokud žalobce nesouhlasil s dodatečnými platebními výměry, kterými mu byla doměřena daň z přidané hodnoty, a s rozhodnutím odvolacího orgánu, kterým bylo toto doměření potvrzeno, měl možnost bránit se podáním žaloby proti těmto rozhodnutím podle ust. § 65 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) a zároveň s touto žalobou také podat návrh na přiznání odkladného účinku žaloby podle ust. § 73 s. ř. s. Žalovaný ale žalobu proti platebním výměrům, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty nepodal a nevyužil tak všech možností, které mu dával právní řád k ochraně jeho práv. Toto své pochybení se v současnosti snaží napravit podáváním všech možných řádných i mimořádných opravných prostředků, stížností, žalob v rámci dalších dílčích řízení, ale již po skončení doměřovacího řízení, a jak vyplynulo z této žaloby a trestních oznámení podaných žalobcem.

V tuto chvíli je tedy daň z přidané hodnoty pravomocně doměřena a dodatečné platební výměry jsou vykonatelné. Tím došlo k ukončení nalézacího řízení. Žalobou napadené rozhodnutí se vztahuje k řízení o posečkání daně, které je podle ust. § 134 odst. 3 daňového řádu dílčím řízením při placení daní. **V řízení o placení daní správce daně vychází z pravomocně stanovené daňové povinnosti.** Pro vydání platebního výměru na úrok z posečkané částky bylo proto rozhodné pouze to, že daňová povinnost v určité výši byla posečkána po určitou dobu a po tuto dobu vznikl úrok z posečkané částky, jehož výši správce daně platebním výměrem na úrok z posečkané částky předepsal. Zrušení dodatečných platebních výměrů, kterými byla doměřena spotřební daň, není v řízení při placení daní předběžnou otázkou podle ust. § 99 odst. 1 daňového řádu, jak namítá žalobce. Zrušení těchto dodatečných platebních výměrů může být předběžnou otázkou ve fázi nalézacího řízení, jak ostatně konstatoval žalovaný v rozhodnutí ze dne 23. 7. 2013, č.j. 18761/13/5000-14303-711377, kterým rozhodl o návrhu na obnovu řízení ve věci doměřením daně z přidané hodnoty podaném žalobcem dne 28. 2. 2013. **Návrhu na obnovu řízení žalovaný nevyhověl, neboť ke dni jeho podání uplynula lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení podle ust. § 119 odst. 4 daňového řádu, a tím došlo k prekluzi práva na obnovu řízení.** Žalobce se proti tomuto rozhodnutí dne 19. 8. 2013 odvolal, odvolání bylo žalovaným postoupeno Generálnímu finančnímu ředitelství, které ke dni zpracování vyjádření k této žalobě o odvolání dosud nerozhodlo, tedy daň z přidané hodnoty zůstává stále pravomocně, a tím pro správce daně závazně, stanovena.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný zdůraznil, že mu není zřejmé, čeho se žalobce vlastně domáhá, neboť dle jeho názoru žalobce zcela přehlíží, jaké důsledky by zrušení žalobou napadeného rozhodnutí mělo. Z textu žaloby vyplývá, že žalobce nesouhlasí již se samotným doměřením daně z přidané hodnoty, tato daňová povinnost by ale zůstala nadále pravomocně doměřenou. V případě úspěchu žalobce v tomto řízení by jediným účinkem bylo, že by došlo ke zrušení platebního výměru na úrok z posečkané částky. Toto zrušení by ale

nemělo žádný vliv na skutečnost, že doměřená daňová povinnost byla po určitou dobu posečkána a že po tuto dobu ze zákona vznikl úrok z posečkané částky. Žalovaný by tedy následně musel platební výměr na úrok z posečkané částky opětovně vydat, přičemž při jeho vydání by byl vázán názorem krajského soudu.

K jednotlivým žalobním námitkám pak uvedl žalovaný následující:

1)

Žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné z toho důvodu, že správcem daně nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť jím nebyly zohledněny změny skutkových okolností, jež nastaly ve prospěch žalobce. Správce daně dle názoru žalobce nezohlednil skutečnost, že závěry Krajského soudu v Hradci Králové v rámci řízení o zákonnosti doměření spotřební daně mají přímý vliv na doměřenou daň z přidané hodnoty. Žalovaný k této námitce odkázal na výše uvedené, tedy že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci dílčího řízení při placení daní, kdy je již daň pravomocně stanovena. Správní orgán prvního stupně - a následně i žalovaný - se proto při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí zabývaly pouze skutkovým stavem rozhodným pro vydání tohoto rozhodnutí. Zkoumaly, v jaké výši byla předmětná daňová povinnost posečkána, jak dlouho toto posečkání trvalo a tedy v jaké výši vznikl úrok z posečkané částky.

Žalovaný zjistil, že daňová povinnost byla posečkána v celkové částce ve výši 7.076.170 Kč. Toto posečkání bylo vázáno na splnění určitých podmínek, a to na zřízení zástavního práva k majetku žalobce a dále byla žalobci stanovena povinnost do 15 dnů od obdržení rozsudku ve věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Af 6/2011 (žaloba proti rozhodnutím Celního ředitelství v Hradci Králové - dodatečným platebním výměrům na spotřební dani) uhradit posečkanou částku v plné výši a ve stejné lhůtě tento rozsudek správci daně předložit. Žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil správci daně výše uvedený rozsudek a ani neuhradil posečkanou daň. Tím porušil hned dvě ze stanovených podmínek pro povolení posečkání a správce daně vydal rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o povolení posečkání, které žalovaný potvrdil. Vzhledem k tomu, že za dobu posečkání vznikla žalobci podle ust. § 157 odst. 2 daňového řádu povinnost platit úrok z posečkané částky (místo úroku z prodlení podle ust. § 252 daňového řádu), správce daně v souladu s ust. § 157 odst. 3 daňového řádu vydal platební výměr na úrok z posečkané částky, kterým tento úrok předsal.

Dle žalovaného se žalobce mylí i tehdy, pokud tvrdí, že správce daně po něm požadoval plnění, které by svým uskutečněním odpovídalo definici bezdůvodného obohacení (plnění na základě právního důvodu, který odpadl). Tím mělo dojít k závažnému zásahu do ustavně garantovaných práv žalobce a správní orgány překročily meze správního uvážení. Dle žalovaného institut bezdůvodného obohacení nelze aplikovat na nastalou situaci. K bezdůvodnému obohacení z právního důvodu, který odpadl, dochází v situacích, kdy právní důvod k plnění existoval, bylo na základě něj plněno, ale následně došlo k zániku tohoto důvodu. Již ze samotného smyslu institutu bezdůvodného obohacení je tedy jednoznačné, že aby k němu mohlo dojít, musel by žalobce nejdříve plnit na základě rozhodnutí správce daně a toto rozhodnutí by pak muselo být zrušeno. Zde ale nedošlo ke zrušení rozhodnutí, kterými byla doměřena daň z přidané hodnoty a ani ke zrušení platebního výměru na úrok z posečkání. Tedy i kdyby žalobce na základě těchto rozhodnutí plnil (což neudělal), nejednalo by se o bezdůvodné obohacení, neboť by plnil na základě existujícího právního

důvodu, kterým pravomocné a vykonatelné rozhodnutí bezesporu je. Žalovaný tedy považuje tuto námitku za bezpředmětnou. K námitce překročení správního uvážení žalovaný zopakoval, že úrok z posečkané částky vzniká ze zákona podle ust. § 157 odst. 2 daňového řádu a správce daně vydáním platebního výměru pouze daňový subjekt informuje o jeho výši. Není zde tedy žádný prostor pro správní úvahu, v rámci které by se správce daně mohl dopustit žalobcem zmiňované libovůle. Tato námitka je tedy dle žalovaného taktéž lichá.

2)

K námitce uvedené sub 2 žalovaný uvedl, že základní zásady správy daní nejsou vlastním pravidlem chování, ale slouží jako jeden z interpretačních a aplikačních korektivů ustanovení daňového řádu. Tyto zásady tedy nelze vykládat izolovaně od příslušných ustanovení daňového řádu a nelze k nim přistupovat nad rámec svěřené pravomoci a působnosti správce daně zakotvené příslušnými zákonnými ustanoveními.

Při vyměřování úroku z posečkané částky není prostor pro správní úvahu, žalovanému proto není zřejmé, jak zdrženlivěji a přiměřeněji měl postupovat. V daném případě též nevznikly žádné pochybnosti, které by měly žalovaného vést k mírnějšímu postupu. V souladu se zásadou legitimního očekávání by naopak mělo být, jak ostatně sám žalobce uvádí, ve skutkově totožných případech rozhodováno totožně. Žalovaný je přesvědčen, že vydaná rozhodnutí jsou zcela v souladu s touto zásadou, neboť správce daně předepsal úrok z posečkané částky tak, jak jej předepisuje ve všech ostatních případech, kdy uplynula doba posečkání. Tento postup vyplývá ze zákona a žalobce jej tedy měl legitimně očekávat. Na tuto situaci nelze aplikovat výklad žalobce, že bylo nedůvodně rozhodnuto zcela odlišně od rozhodnutí Generálního ředitelství cel, neboť dle žalovaného je zřejmé, že se jednalo o zcela odlišná řízení, a tedy nemohlo v nich být rozhodnuto stejně.

Nedošlo ani k porušení zásady materiální pravdy, neboť správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházely při vydávání rozhodnutí z aktuálního právního stavu. Žalovaný žádné skutečnosti úmyslně neopomenul, pouze se zabýval skutečnostmi rozhodnými pro dané řízení, a to plně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

Žalovaný tedy uzavřel, že postup správce daně i žalovaného byl v souladu nejenom s jednotlivými ustanoveními daňového řádu, ale také se zásadami, které ovládají správu daní.

3)

Pokud jde o námitky sub 3 (námitky porušení ústavně garantovaných práv žalobce), žalovaný odkázal na výše uvedené a uzavřel, že při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a ústavními zákony. Pokud žalobce s výší doměřené daně nesouhlasil, mohl podat žalobu proti platebním výměrům, což neučinil. V současnosti dle názoru žalovaného, jenž žalovaný vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí ze dne 23. 7. 2013, č. j. 18761/13/5000-14303-711377, kterým rozhodl o návrhu žalobce ze dne 28. 2. 2013 na obnovu řízení ve věci doměření daně z přidané hodnoty, již uplynula lhůta pro povolení obnovy řízení ve věci doměření daně z přidané hodnoty a stejně tak uplynula i lhůta pro nařízení přezkoumání rozhodnutí, kterými byla daňová povinnost doměřena.

K otázce výkladu textu zákona žalovaný uvedl, že ustanovení § 157 odst. 3 daňového řádu, na základě kterého bylo napadené rozhodnutí vydáno, neumožňuje více možných způsobů výkladu, a proto se správce daně při jeho aplikaci nemusel zabývat tím, který z více

(neexistujících) výkladů je v souladu se smyslem a účelem daňového řádu. Nebyl zde prostor pro aplikaci zásady *in dubio mitius*, neboť při výkladu § 157 odst. 3 daňového řádu žádné pochybnosti nevznikly. A taktéž nevznikly žádné pochybnosti ohledně skutkového stavu.

4)

Žalovaný jako nedůvodnou vyhodnotil i námitku, že k nedodržení podmínek stanovených v rozhodnutí o posečkání nedošlo, neboť byly nezákonné a prosté smyslu. Správce daně tak dle názoru žalobce posečkání nevázal na splnění podmínek, které by bylo nutno dodržet k zachování výhody posečkání. Předně je zřejmé, že námitka se netýká zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání, ale samotného rozhodnutí o posečkání, jímž správce daně stanovil podmínky, které žalobce napadá. K tomu žalovaný uvedl, v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí o povolení posečkání, žalobce měl možnost odvolat se proti tomuto rozhodnutí, pokud nesouhlasil se stanovenými podmínkami, nebo měl za to, že jsou nezákonné a nesmyslné. Žalobce ale zákonnost rozhodnutí o povolení posečkání žádným způsobem nezpochybňoval. Rozhodnutí o povolení posečkání je proto pravomocné a podmínky v něm stanovené byly tedy pro žalobce i správce daně závazně určeny. Proto, jak již uvedl žalovaný několikrát výše, se správce daně mohl při vydání platebního výměru na úrok z posečkané částky zabývat pouze tím, jaká výše daňové povinnosti byla posečkána a jak dlouho toto posečkání trvalo.

Nad rámec výše uvedeného žalovaný zdůraznil, že nesouhlasí s výkladem žalobce k pojmu „podmínka“. Je zřejmé, že daňový řád neobsahuje vlastní výklad všech pojmů, které jsou v něm obsaženy. Pojem „podmínka“ je ale pojem natolik obecný a srozumitelný, že ani vlastní legální definici nepotřebuje. Při výkladu ustanovení § 156 odst. 3 daňového řádu lze jednoznačně dovodit, že stanovení podmínky pro povolení posečkání znamená prosté uložení povinnosti, kterou musí daňový subjekt splnit, aby zachoval výhody plynoucí mu z posečkání. Pokud tedy správce daně povolení posečkání vázal na zřízení zástavního práva k nemovitosti, a na povinnost ve stanovené lhůtě dodat správci daně rozsudek a v téže lhůtě posečkanou daňovou povinnost uhradit, jednalo se o podmínky zcela jednoznačné a srozumitelné, jejichž splnění mohl žalobce ovlivnit svým jednáním. Tyto podmínky jsou tedy v souladu se zákonem. Nezákonné by naopak bylo, kdyby správce daně povolení posečkání navázal na událost, která je nejistá, či její uskutečnění nemůže žalobce ovlivnit.

Žalobce porušil dvě z podmínek uložených mu rozhodnutím o posečkání, neboť nedoložil ve stanovené lhůtě rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 Af 9/2011 a ani v této lhůtě nezaplatil posečkanou daňovou povinnost. Rozhodnutí o povolení posečkání tedy pozbylo ex lege účinnosti ke dni nedodržení těchto podmínek. Správce daně pak v souladu se zákonem vydal platební výměr, kterým žalobci předsal úrok z posečkané částky, jenž vznikl po dobu posečkání.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Replika žalobce

Dne 20. 2. 2014 (pátek) žalobce zaslal soudu obsáhlou repliku, v níž polemizoval se závěry žalovaného obsaženými ve vyjádření k žalobě a znovu zopakoval námitku „*zániku*“

doměřené daňové povinnosti“ (DPH). Žalobce je totiž stále přesvědčen, že „jestliže došlo k zániku spotřební daně, s níž byla neodvratně spojena daň z přidané hodnoty, došlo k zániku této daně z přidané hodnoty ex lege“.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu vymezila judikatura (např. povinnost ex officio přihlídnout k prekluzi v daňovém řízení, k zániku odpovědnosti za přestupek apod.).

Nelze též zapomínat, že soud není povinen vyhledávat ve správním spise argumenty svědčící uplatněným žalobním bodům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7 Afs 127/2005-62, dostupný www.nssoud.cz).

Na tomto místě je vhodné též připomenout, že žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah přezkumné činnosti soudu nedopadá. Žalobce však nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č.j. 7 Afs 54/2007-62, dostupné na www.nssoud.cz)

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Vzhledem ke skutečnosti, že se část žalobních námitek shoduje již s námitkami uplatněnými v řízení před správními orgány, zdůrazňuje soud, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Závěrem soud dodává, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: **„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“** (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3.

2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II .ÚS 2029/08, Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

1) Odpadnutí důvodu pro doměření daňové povinnosti

Předně soud uvádí, že „*námitka zániku daňové povinnosti*“ („*zániku povinnosti*“ platit daň z přidané hodnoty, s jejíž úhradou bylo posečkáno) je leitmotivem celé žaloby. Všechny žalobní námitky jsou v podstatě založeny na tezi, že žalovaný měl v řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí (platební výměr na úrok z posečkané částky), jako předběžnou otázku zkoumat zákonnost pravomocných dodatečných platebních výměrů, jimiž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty!

S touto námitkou se již velmi podrobně vypořádal žalovaný na straně 3 a 4 žalovaného rozhodnutí a soud na toto odůvodnění odkazuje. **Žalobce zjevně přehlíží, že nalézací řízení ve věci daně z přidané hodnoty (s jejíž úhradou bylo posečkáno) bylo pravomocně ukončeno a rozhodnutí z tohoto řízení vzešlá dosud nebyla zrušena (viz stejnopisy pravomocných a vykonatelných platebních výměrů a stejnopisy pravomocných rozhodnutí, jimiž byly zamítnuty návrhy žalobce na obnovu řízení /stejnopisy byly soudu žalovaným předloženy při jednání dne 26. 2. 2014/), a proto je třeba na tyto akty nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci – *res iudicata pro veritate accipitur*).** K tomu však dosud nedošlo a samotná skutečnost, že správní soud vyslovil určité závěry týkající se zcela jiných rozhodnutí (platebních výměrů, kterými byla žalobci doměřena spotřební daň) a jiných účastníků (žalovaným bylo v daném případě soud Generální ředitelství cel /Celní ředitelství Hradec Králové/) nijak právní moc platebních výměrů, jimiž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty, neovlivnila. Krajský soud sám v tomto řízení dodatečné platební výměry přezkoumávat nemůže.

Lze tedy uzavřít, že i kdyby byl určitý platební výměr, jímž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty, nezákonný, pokud nabyl moci práva, pak je právně závazný a svědčí mu presumpce správnosti správních aktů, dokud nebude zrušen. Lze se proti němu bránit (mimořádnými) opravnými prostředky či podněty k uplatnění

prostředků dozorčích,¹ avšak pokud tyto prostředky (podněty) nebyly uplatněny řádně a včas, zůstává (i nezákonné) rozhodnutí objektivně existujícím a již ho nelze odstranit.

K přezkumu rozhodnutí předcházejících dalším rozhodnutím správce daně, aniž by předcházející rozhodnutí byla samostatně napadena žalobou, se i Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně vyjádřil, přičemž vymezil hranice takového přezkumu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, č. 1182/2007 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2007, č. j. 5 Afs 136/2006 - 60, dostupný na www.nssoud.cz). Závěry vyplývající z citované judikatury jsou - mutatis mutandis - použitelné i v nyní posuzované věci. V řízení proti rozhodnutím, která jsou předmětem stávajícího soudního řízení, tak nelze zásadně přezkoumávat, v souladu s principy zákonnosti a legitimacy, jiná než napadená rozhodnutí, pokud zákon nestanoví výslovně jinak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, dostupný na č. j. 8 Afs 64/2008 - 51, dostupný www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud dále judikoval (byť se toto rozhodnutí týkalo penále, závěry jsou - mutatis mutandis - použitelné i pro toto řízení), že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci penále se nemohou řešit otázky zákonnosti uložení daňové povinnosti, na níž je penále navázáno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 - 68, a rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009 - 45, nebo rozsudek ze dne 18. 8. 2011, č. j. 2 Afs 55/2011 - 59, či rozsudek téhož soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011 - 91, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Ačkoliv vyměření daně a předsání penále jsou dva spolu související úkony, dochází k vyměření daně a předsání penále dvěma samostatnými rozhodnutími správce daně. Proti těmto dvěma rozhodnutím lze brojit samostatnými odvoláními a žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Tato samostatnost má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o přezkumu rozhodnutí o sdělení penále přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu měla být v jeho případě vyměřena daň, k níž se penále upíná. Tuto otázku lze závazně posoudit v rámci samotného přezkumu platebního výměru, jímž byla vyměřena daň. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předsáno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za relevantní dobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011 - 86, či rozsudek téhož soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011 - 91, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Správní orgány proto nepochybily, pokud vycházely z pravomocných dodatečných platebních výměrů (jejichž právní moc žalobce nezpochybňoval). Žalovaný též správně a výstižně konstatoval, že pro posouzení správnosti a zákonnosti platebního výměru na úrok z posečkání (§ 157 daňového řádu)² je podstatné (zejména)

¹ Jak známo, existují jednak prostředky instanční (řádne) a mimořádné, jednak soudní (správní žaloba) - tedy prostředky, které může strana využít (má na ně tak říkajíc právní nárok). Vedle toho existují i prostředky jiné, dozorčí - ty slouží k ochraně objektivního práva a strana na ně nárok nemá.

² § 157 daňového řádu:

(1) Po dobu povoleného posečkání nevzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení.

- a) zda existovala pravomocně vyměřená daňová povinnost,
- b) zda bylo pravomocně povoleno posečkání úhrady daně (§ 156 daňového řádu)³,
- c) doba trvání tohoto posečkání a
- d) zda byl úrok předepsán ve správné výši.

Všemi těmito rozhodnými skutečnostmi se žalovaný řádně v odůvodnění rozhodnutí zabýval (viz strany 2 a 3 rozhodnutí) a soud na jeho závěry opět odkazuje.

Nelze tedy přisvědčit žalobci, že by „daňová povinnost“ (myšleno povinnost platit daň z přidané hodnoty) zanikla. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem. Soud může naopak žalobce ujistit, že pokud bude žalobce plnit na základě pravomocného a vykonatelného individuálního správního aktu, nemusí se obávat, že by na straně státu vzniklo bezdůvodné obohacení, neboť právním důvodem plnění je v takovém případě právě zmíněné pravomocné a vykonatelné rozhodnutí.

2)

Ze stejných důvodů jsou liché i námitky uplatněné sub 2, neboť „daňová povinnost“, resp. povinnost uhradit daň z přidané hodnoty, s jejíž úhradou bylo posečkáno, dosud nezanikla, jak bylo vysvětleno výše. Žalovaný zcela správně a v souladu se zákonem vycházel z pravomocných a vykonatelných dodatečných platebních výměrů. Domněnky a očekávání žalobce právní moc těchto rozhodnutí nijak ovlivnit nemohly a nemohou, stejně jako postup Generálního ředitelství cel v jiném řízení. **Žalobce se domáhá toho, aby si žalovaný sám v řízení při placení daní „předběžně“ (!) vyhodnotil správnost a zákonnost**

(2) Za dobu posečkání vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z posečkané částky, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 7 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

(3) O předpisu úroku z posečkané částky za dobu posečkání vydá správce daně platební výměr bezodkladně po skončení posečkání. Úrok z posečkané částky se nepředepíše, nepřesahuje-li 100 Kč.

(4) Úrok z posečkané částky je splatný do 30 dnů ode dne doručení platebního výměru.

(5) Není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení; správce daně o tom vydá rozhodnutí. Rozhodnutí o posečkání pozbývá účinnosti rovněž zahájením likvidace nebo dnem účinnosti rozhodnutí o úpadku.

(6) Při posečkání příslušenství daně nebo peněžitého plnění placeného v rámci dělené správy se úrok z posečkané částky neuplatní.

(7) Správce daně může upustit od předepsání úroku z posečkání, pokud by ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládaly tvrdost uplatněného úroku.

³ § 156 daňového řádu:

(1) Na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),

a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,

b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,

c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,

d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo

e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

(2) Správce daně rozhodne o žádosti o posečkání do 30 dnů ode dne jejího podání.

(3) V rozhodnutí, kterým bylo vyhověno žádosti o posečkání, se stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky.

(4) Posečkání lze povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně.

(5) Posečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně.

pravomocných platebních výměrů, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty, takový postup, jak již bylo uvedeno, odporuje zásadám, na nichž je vystavěn právní řád, zejména zásadě presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci a zásadě právní jistoty.

Na tomto místě soud připomíná, že právní moc správního rozhodnutí je přitom taková vlastnost rozhodnutí, která činí jeho výrok o právu nebo povinnosti závazným. U pravomocného rozhodnutí lze proto již nepochybně vycházet z toho, že daň byla vyměřena nebo doměřena (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 AfS 86/2007 - 161, publ. pod č. 1542/2008 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). Pokud by naopak žalovaný postupoval dle představ žalobce, postupoval by v rozporu s jednou ze základních zásad, na nichž je právní řád postaven - zásadou právní jistoty.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný tím, že „nezohlednil“ závěry Krajského soudu v Hradci Králové vyslovené v odůvodnění rozsudku ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30Af 6/2011-334, jímž krajský soud zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové (ve spojení s platebními výměry Celního úřadu Pardubice), kterými byla žalobci doměřena spotřební daň dle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) za zdaňovací období únor až červen 2006 a srpen až říjen 2006 (popř. nepostupoval podobně jako Generální ředitelství cel ve zcela jiném řízení, která se nadto týkala zcela jiné daně), neporušil žádnou ze zásad daňového řízení, již vůbec pak ne zásady týkající se dokazování (§ 8 daňového řádu), zásadu vyhledávací a oficiality (§ 9 odst. 2 daňového řádu) a ani § 5 odst. 3 daňového řádu. Naopak postupoval zcela v souladu se zásadou zákonnosti (§ 5 odst. 1 daňového řádu) a § 157 daňového řádu, neboť § 157 odst. 3 daňového řádu mu ukládal o předpisu úroku z posečkané částky za dobu posečkání vydat platební výměr bezodkladně po skončení posečkání.

Nemohlo být ani nijak narušeno žalobcovo legitimní očekávání, neboť pokud žalobce požádal o vydání rozhodnutí podle § 156 daňového řádu, musel si být vědom (znalost zákona se totiž u všech předpokládá a ignorantia iuris non excusat), že mu po dobu povoleného posečkání vznikne povinnost uhradit úrok z posečkané částky a že tento úrok mu bude bezodkladně po skončení posečkání předepsán. Žalovaný tedy naopak postupoval zcela předvídatelně a v souladu s jasným a srozumitelným zněním zákona (clara non sunt interpretanda). Neměl přitom žádný prostor pro správní uvážení či „mírnější postup“, kterého se dovolává žalobce (mírněji se postupuje existují-li v právu veřejném dva možné způsoby interpretace právního předpisu, avšak ustanovení § 157 daňového řádu - zejména ne § 157 odst. 3 daňového řádu - dvojí výklad nepřipouští).

Pro úplnost soud dodává, že pokud byl žalobce skutečně přesvědčen, že lze očekávat částečný nebo úplný zánik povinnosti uhradit daň (z přidané hodnoty), nic mu nebránilo podat novou žádost o povolení posečkání úhrady daně podle § 156 odst. 1 písm. e/ daňového řádu, rozhodně není možno žalovanému či správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že o posečkání nerozhodl ex officio.

3)

Z důvodů shora pospaných je lichá i námitka uvedená sub 3. Jak soud již uvedl výše, k „*zániku daňové povinnosti*“ nedošlo, platební výměry, kterými byla žalobci doměřena daň

z přidané hodnoty, dosud nebyly zrušeny. Žalovaný proto nepochybil, pokud vycházel z toho, že „*k zániku daňové povinnosti*“ nedošlo a nemohlo ani porušit žádné z žalobcem citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod, Ústavy a daňového řádu.

K aplikaci zásady *in dubio mitius* se soud již vyjádřil výše a na tuto argumentaci odkazuje

4)

Pokud jde o žalobní námitku uvedenou sub 4, pak je třeba zdůraznit, že se soud v tomto řízení nemůže (z důvodů podrobně popsanych sub 1) zabývat zákonností rozhodnutí, jímž bylo žalobci na základě jeho žádosti povoleno posečkání úhrady daně ve smyslu § 156 daňového řádu.

Nadto je poněkud kuriózní, pokud žalobce nyní namítá, že správce daně v tomto rozhodnutí stanovil „nezákonné, nesmyslné podmínky a nemravné podmínky“, když proti tomuto rozhodnutí nepodal odvolání. Rozhodnutí totiž bylo vydáno na základě jeho žádosti a pokud se žalobce domníval, že jeho žádosti vyhověno nebylo (nebo ne zcela), měl využít řádných, popř. mimořádných opravných prostředků (*vigilantibus iura scripta sunt*). To však žalobce neučinil, a proto nelze než jeho námitky hodnotit jako účelové.

Jak je patrné z odůvodnění žalovaného rozhodnutí (žalobce tyto skutečnosti v žalobě nespornuje), za zdaňovací období březen 2006 až listopad 2006 byla dodatečnými platebními výměry ze dne 28. 4. 2011 žalobci vyměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty, která byla splatná v náhradní lhůtě dne 4. 10. 2011.

Na základě žádosti žalobce bylo dne 10. 8. 2012 vydáno rozhodnutí č.j. 319132/12/248912605583, kterým bylo povoleno posečkání úhrady daně. Toto posečkání bylo vázáno na zřízení zástavního práva k majetku žalobce a dále byla žalobci stanovena povinnost do 15 dnů od obdržení rozsudku ve věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30Af 9/2011 (žaloba proti rozhodnutím Celního ředitelství v Hradci Králové - dodatečným platebním výměrům na spotřební dani) uhradit posečkanou částku.

Tyto podmínky, které žalobce akceptoval, neboť se proti zmíněnému rozhodnutí neodvolal a ani nevzal svou žádost zpět, hodnotí soud jako jasné, určité, srozumitelné (vylučující dva či více výkladů), nikoli nesmyslné a odpovídající znění § 156 odst. 3 daňového řádu. Na stanovených podmínkách též soudu neshledává nic nemravného. **Podstatné je, že se jednalo o podmínky, jejichž splnění mohl žalobce ovlivnit (nebyly nereálné). Není a nebyl zde důvod, proč by k nim žalovaný (správní orgán prvního stupně) neměl přihlížet.**

V.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek není důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Jelikož žalobce nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšnému žalovanému naopak náklady v řízení vznikly, a to náklady v celkové výši 1.576 Kč (náklady spojené s cestou pověřeného zaměstnance žalovaného služebním automobilem s průměrnou spotřebou pohonných hmot /motorová nafta/ 4, 7l/100 km z Brna do Pardubic /140 km/ a zpět /1509 Kč/, stravné pověřeného zaměstnance ve výši 67 Kč). Protože se jedná o důvodně vynaložené náklady (srov. odstavec 68 a 69 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1Afs 11/2013 – 84, dostupný na www.nssoud.cz), má na jejich náhradu žalovaný podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo, neboť měl v řízení před krajským soudem plný úspěch. Soud proto rozhodl, že žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 1.576 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. února 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová